Γιὰ λίγο νύχη κανένας περπατήσει στὰ πεζοδρόμια τῆς Κανεμπιέρας, γιὰ λίγο νύχη νιωθῆ τὴ μπουγιαμπέτα στὸ Μπασσό, γιὰ λίγο νύχη ζήση στὸ πολυθόρυβο λιμάνι τῆς Μασσαλίας, ὅπου διασταυρώνονται τὰ καράβια ποὺ ἔρχονται ἀπὸ μακρυνὲς χῶρες μ' αὐτὰ ποὺ φεύγουν γι' ἄλλες ἀκόμα μακρυνότερες, γιὰ λίγο νύχη καῆ ἀπὸ τὸ μεσημεριανό της ἥλιο κι' ἀπὸ τὴ φλόγα τῶν ματιῶν τῶν κοριτσιῶν της, νοιώθει ἀπὸ τὴν πρώτη σκηνὴ τοῦ «Μαρίου» πὼς ξαναζεῖ ὅλη τὴ γραφικότητα τοῦ λιμανιοῦ τῆς Γαλλίας. Ἡ Νότο Ντάμ ντὲ λὰ Γκάρντ ὑψώνεται, σὰν ἀντικρύσωμα στὴν ὁρασιά σας. Καὶ τὸ νησάκι τοῦ κόμητος Μοντεχρήστου πλέει σὰν παραμύθι πάνω στὰ ζαφειρένια νερά, ποὺ παιγνιδίζει ὁ ἥλιος.

Δὲν εἶνε ὅμως οἱ γοητεφικότητες τῆς Μασσαλίας ποὺ ξυπνοῦν στὰ μάτια σας ὅταν ἀκοῦτε τὸ «Μάριο» τοῦ Παγιόλ, ποὺ ἀνέβασε μὲ τόση ἐπιτυχία ὁ θίασος Μιράντας—Μουσούρη. Οὔτε μοιάνα τόσοι καὶ τόσοι τύποι της. Πέρα καὶ πάνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ ζῆ καὶ πάλλεται καὶ μιλᾶ κάθε στιγμὴ τὸ μεγάλο κι' ἀκατανίκητο πάθος τῆς θάλασσας, ὁ φλογερὸς πόθος γιὰ τὸ μακρυνὸ καὶ τ' ἄγνωστο γιὰ τοὺς καινούργιους δοξάζοντες γιὰ τὸν κίνδυνο καὶ τὴν περιπέτεια — αὐτὸ τὸ φιλαπόδημο αἴσθημα τόσο ἀντίθετο μὲ τὴ νοσταλγία τοῦ Ὀδυσσέα γιὰ τὸ σπιτάκι του — αὐτὸ τὸ πάθος τῆς φυγῆς ἀπὸ τὴν ἑστία, ποὺ εἶνε συχνὰ πιὸ δυνατὸ κι' ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Ἡ μάχη αὐτοῦ τοῦ πάθους μὲ τὸ ἐρωτικὸ εἶνε τὸ θέμα τοῦ «Μαρίου». Ὁ Μάριος, ὁ γυιὸς τοῦ Καίσαρα, τοῦ ἰδιοκτήτη τοῦ «μπὰρ ντὲ λὰ μαρίν» ἀγαπάει τὴ Φανή, τὴν πωλήτρια θλασσινῶν. Μὰ πιὸ πολὺ κι' ἀπ' αὐτὴν ἀγαπάει τὴ θάλασσα. Ἡ Φανὴ τοῦ τὰ δίνει ὅλα γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ. Ὅταν ὅμως νοιώθει ὅτι θὰ ζήσῃ κοντά της δυστυχισμένος, μὲ τὴν αἰώνια νοσταλγία τῆς πλατειᾶς κι' ἀγέραστης ἐρωμένης του, θυσιάζει τὸν ἔρωτά της γιὰ τὴ δική του εὐτυχία. Αὐτὸ εἶνε ὅλο τὸ ἔργο.

Ἡ ἐκτέλεσι στάθηκε ἄψογη. Ἡ Μιράντα στὸ ρόλο τῆς Φανῆς ἔδωσε ὅλη τὴ νεότητα καὶ τὴ χάρι καὶ τὴ συγκίνησι τῶν ρραίων στιγμῶν τοῦ ἔργου, μὲ μιὰ τέχνη ἀληθινὰ ὡριμη καὶ ξεπέρασε αὐτὴ τὴ φορά ὅλες της τὶς δημιουργίες. Ὁ κ. Μουσούρης ἔδειξε ὅλη τὴ γνωστή του μαστοριά. Κύριος τῶν μέσων του καὶ τοῦ ρόλου του ἔδωσε θαυμάσια τὴν ἐνδόμυχη πάλη τοῦ νέου ποὺ μοιράζονται ἡ ψυχή του τὰ δυὸ μεγάλα ὄνειρα τῆς θάλασσας καὶ τῆς ἀγάπης. Ὁ κ. Νέζερ ἐνσάρκωσε τὸν Καίσαρα μὲ πολλὴν ἀλήθεια καὶ κέφι, ποὺ χάρισε στὸ κοινὸ τὴ μεγάλη εὐθυμία καὶ τὸ πλατὺ γέλοιο. Σταθερὴ πρόοδο στὴν τέχνη του ἔδειξε καὶ ὁ κ. Κωνσταντάρας στὸν ἀρκετὰ δύσκολο ρόλο τοῦ Πικουαζώ. Μ' ἀρκετὴ ἐπιτυχία ἀπέδωσαν τοὺς ρόλους των καὶ οἱ κ.κ. Παπαδάκης, Χριστοφορίδης καὶ Βλαχόπουλος, ὅπως καὶ οἱ νέοι ἠθοποιοὶ κ.κ. Μπούχλας καὶ Ζαροῦκης. Ἐπίσης εὐσυνείδητα ἀπέδωσαν τοὺς ρόλους των καὶ ἡ κ. Σαντοριναίου, ἡ κ. Σακελλαρίδου καὶ ἡ κ. Δέσπω Διαμαντίδη. Οἱ σκηνογραφίες πάρα πολὺ καλὲς, ὑπηρέτησαν θαυμάσια τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἔργου.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

⊞⊞⊞

Κριτικὴ γιὰ τὸ «ΜΕΛΤΕΜΑΚΙ» τοῦ Παντελῆ Χόρν, ποὺ παίζεται μ' ἐπιτυχία στὸ «Λυρικὸν» ἀπὸ τὸ θίασο Μανωλίδου — Παππᾶ, θὰ δημοσιεύσουμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο.